

Sygn. akt **VIII Ua 6/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Sędziowie:	SSO Teresa Kalinka SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015r. w Gliwicach

sprawy z odwołania R. S. (S.) i D. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o odsetki

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 października 2014 r. **sygn. akt** VI U 242/14

1) oddala apelację;

2) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz R. S. i D. S. kwoty po 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Ua 6/15

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 13 maja 2014r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił R. S. i D. S. prawa do ustawowych odsetek od jednorazowego odszkodowania z tytułu śmierci Z. S. (1) w następstwie wypadku przy pracy z dnia 23 listopada 2008r.

Ubezpieczeni wnieśli odwołania od powyższych decyzji domagając się ich zmiany

i przyznania, każdemu z osobna, prawa do ustawowych odsetek od kwoty 37.858 zł, stanowiącej jednorazowe odszkodowanie w związku ze śmiercią Z. S. (1)

w następstwie wypadku przy pracy, ustalonego na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach w sprawie VI U 169/09, za okres od dnia 17 października 2013r. do dnia 26 marca 2014r. Nadto odwołujący domagali się zasądzenia na swoją rzecz od organu rentowego poniesionych kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko podnieśli, że decyzje organu rentowego są dla nich krzywdząca, bowiem ostatnia sporna okoliczność konieczna dla rozstrzygnięcia sprawy o jednorazowe odszkodowanie w związku ze śmiercią Z. S. (1) w następstwie wypadku przy pracy została rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 września 2013r. Tym samym, w ocenie odwołujących, organ rentowy winien był niezwłocznie wykonać wyrok w zakresie przyznania prawa do renty rodzinnej i jednorazowego odszkodowania.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań, podtrzymując dotychczasowe stanowisko. Dodatkowo w uzasadnieniu podano, że zaskarżone decyzje zostały wydane w oparciu o normy art. 15 ustawy z dnia 30 października 2012r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.). Organ rentowy wskazał, że ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji był wpływ prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 stycznia 2014r.

Wyrokiem z dnia 14 października 2014r. (sygn. akt VI U 242/14) Sąd Rejonowy w Gliwicach zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał każdemu z ubezpieczonych prawo do ustawowych odsetek od kwoty 37 858 zł, tj. jednorazowego odszkodowania w związku ze śmiercią Z. S. (1) w następstwie wypadku przy pracy z dnia 23 listopada 2008r., za okres od dnia 1 listopada 2013r. do dnia 25 marca 2014r.

Orzeczenie powyższe Sąd Rejonowy wydał w oparciu o następujący stan faktyczny.

Z. S. (1) zmarł w następstwie zdarzenia z dnia 23 listopada 2008r.

Decyzjami z dnia 7 maja 2009r. (nr 07- (...) i 07- (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił odwołującym R. S. i D. S. przyznania prawa do jednorazowego odszkodowania w związku ze śmiercią Z. S. (1). Na uzasadnienie organ rentowy podał, że zdarzenie z dnia 23 listopada 2008r. nie spełniło legalnej definicji wypadku przy pracy z uwagi na brak przesłanki w postaci przyczyny zewnętrznej.

Odwołujący nie zgodzili się z decyzjami i wnieśli odwołanie do Sądu Rejonowego w Gliwicach.

Postanowieniem z dnia 4 marca 2010r. Sąd Rejonowy w Gliwicach na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie VI U 169/09, bowiem przed Sądem Okręgowym w Gliwicach toczyło się postępowanie o przyznanie renty wypadkowej rodzinnej dla odwołującego D. S..

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2011r. Sąd Okręgowy w Gliwicach w sprawie VIII U 892/09, zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 7 maja 2009r. (nr (...)) w ten sposób, że przyznał odwołującemu D. S. prawo do renty rodzinnej po zmarłym ojcu Z. S. (1) w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 23 listopada 2008r. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy uznał, że przyczyną zewnętrzną śmierci Z. S. (1) był upadek z rusztowania, podczas którego doznał on rozległych obrażeń. Mimo, że Z. S. (1) leczył się z powodu padaczki, to jednak – w ocenie Sądu Okręgowego - schorzenie to nie było wyłączną przyczyną zdarzenia.

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2012r. Sąd Apelacyjny w Katowicach, w sprawie III AUa 934/11, zmienił w całości zaskarżony wyrok z dnia 10 lutego 2011r. i oddalił odwołanie. Sąd Apelacyjny uznał bowiem, że w zdarzeniu z dnia 23 listopada 2008r. brak było zaistnienia przyczyny zewnętrznej.

Wyrokiem z dnia 4 marca 2013r. Sąd Najwyższy, w sprawie I UK 505/12, uchylił zaskarżony wyrok z dnia 26 stycznia 2012r. i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wyroku wskazano, że śmierć Z. S. (1) została spowodowana przyczyną zewnętrzną w postaci upadku z rusztowania.

Wyrokiem z dnia 17 września 2013r. w sprawie VIII AUa 1606/13, Sąd Apelacyjny w K. oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 10 lutego 2011r. Sąd Apelacyjny ustalił, że przyczyną zewnętrzną śmierci Z. S. (1) był upadek z rusztowania, podczas którego doznał on rozległych obrażeń i chociaż pracownik leczył się z powodu padaczki, to jednak nie sposób uznać, że chorzenie to było wyłączną przyczyną wypadku przy pracy.

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2013r. Sąd Rejonowy w Gliwicach, w sprawie VI U 169/09, podjął zawieszono postępowanie.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014r., w sprawie VI U 169/09, Sąd Rejonowy w Gliwicach zmienił zaskarżone decyzje z dnia 7 maja 2009r. (nr 07- (...) i 07- (...)) w ten sposób, że przyznał odwołującym – każdemu z osobna – prawo do jednorazowego odszkodowania w związku ze śmiercią Z. S. (2) w związku z wypadkiem przy pracy.

Decyzjami z dnia 19 marca 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał każdemu z odwołujących jednorazowe odszkodowanie w kwocie po 37.858 zł w związku ze śmiercią Z. S. (2) w następstwie wypadku przy pracy. Świadczenia spełnione zostały w dniu 26 marca 2014r.

Zaskarżonymi decyzjami z dnia 13 maja 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił odwołującym prawa do ustawowych odsetek za zwłokę w wypłacie jednorazowego odszkodowania w związku ze śmiercią Z. S. (1) w następstwie wypadku przy pracy.

Odwołujący nie zgodzili się z zaskarżonymi decyzjami i wnieśli odwołanie do Sądu.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał, że odwołania ubezpieczonych zasługują na częściowe uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy zauważył, że organ rentowy ustalił, według swojej oceny, że zdarzenie z dnia 23 listopada 2008r. nie spełnia legalnej definicji wypadku przy pracy i w związku z tym odmówił przyznania odwołującym prawa do jednorazowego odszkodowania w decyzjach z dnia 7 maja 2009r. Odwołujący nie zgodzili się z tymi decyzjami i wnieśli odwołanie do Sądu. Jednocześnie Sąd merytoryczny zauważył, iż w odrębnym postępowaniu sądowym toczyła się sprawa o przyznanie odwołującemu D. S. prawa renty rodzinnej po zmarłym ojcu Z. S. (1) w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 23 listopada 2008r. Postępowanie to zostało zakończono na mocy prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 września 2013r.

W ocenie Sądu I instancji przesłanką powstania obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek jest opóźnienie tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego lub wypłaty tego świadczenia. Błędy organu rentowego rodzące jego odpowiedzialność w postaci zapłaty odsetek można zakwalifikować jako błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa jest popełniany wówczas, gdy na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, ponieważ błędnie dokonuje interpretacji obowiązujących regulacji w przedmiotowym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu, liczone od upływu

terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek. Bardziej złożoną jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych, jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, iż przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu. Aby stwierdzić w takiej sytuacji, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za to opóźnienie, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin organ rentowy nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji

i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji

w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności za które ponosi on odpowiedzialność – wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 maja 2014r. w sprawie III AUa 2071/13 (LEX

nr (...)).

Następnie Sąd Rejonowy uznał, że niewątpliwie Sąd Apelacyjny w Katowicach

w sprawie VIII AUa 1606/13 ostatecznie ustalił wszystkie niezbędne okoliczności faktyczne

i prawne do przyznania odwołującym zarówno prawa do renty rodzinnej, jak i jednorazowego odszkodowania w związku ze śmiercią Z. S. (1) w następstwie wypadku przy pracy. Mianowicie Sąd Apelacyjny ustalił, że zdarzenie z dnia 28 listopada 2008r. spełnia legalną definicję wypadku przy pracy uznając, że przyczyną zewnętrzną śmierci Z. S. (1) był upadek z rusztowania. Tym samym oddalona została apelacja organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 10 lutego 2011r. (sygn. akt VIII U 892/09), który poczynił podobne ustalenia.

W dalszej kolejności Sąd I instancji powołał się na treść art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 pkt 2 i art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 30 października 2012r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.) – zwanej dalej ustawą zasiłkową – przyznanie lub odmowa przyznania jednorazowego odszkodowania oraz ustalenie jego wysokości następuje w drodze decyzji Zakładu. Decyzję, o której mowa w ustępie 1 Zakład wydaje w ciągu 14 dni od dnia wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do jednorazowego odszkodowania oraz jego wysokość, Zakład dokonuje z urzędu wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni od dnia wydania decyzji.

W tej sytuacji Sąd Rejonowy uznał, że skoro – w świetle powołanych norm – organ rentowy winien był w ciągu 14 dni od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia

17 września 2013r., w drodze decyzji, przyznać odwołującym prawo do jednorazowego odszkodowania (do dnia 1 października 2013r.) a następnie w terminie 30 dni dokonać

z urzędu wypłaty odszkodowania (do dnia 31 października 2013r.), to z dniem 1 listopada 2013r. organ rentowy popadł w zwłokę w związku z rozpoczęciem biegu wymagalności długu. Natomiast dniem przekazania należności a zarazem spełnienia świadczenia był dzień 26 marca 2014r.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy uzasadnił orzeczenie o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy.

Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego pod postacią art. 15 ustawy z dnia 30 października 2012r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.), polegające na przyznaniu odwołującym prawa do odsetek od dnia 1 listopada 2013r. pomimo, że w ocenie ZUS, ostatnią okolicznością od której zależało przyznanie prawa do świadczenia było wydanie w dniu 30 stycznia 2014r. wyroku przez Sąd Rejonowy w Gliwicach, który wpłynął do organu rentowego w dniu 26 lutego 2014r., zaś jego wykonanie, tj. wypłata jednorazowego odszkodowania, nastąpiła w dniu 26 marca 2014r..

Organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, iż wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach, od wydania którego Sąd Rejonowy liczy upływ terminu do wydania decyzji i wypłaty odsetek, dotyczył prawa jednego z odwołujących do renty rodzinnej, nie zaś prawa do jednorazowego odszkodowania. Dalej ZUS argumentował, że wydał stosowną decyzję w zakresie przyznania jednorazowego odszkodowania, a następnie dokonał jego wypłaty, z zachowaniem terminów, liczonych od otrzymania przez organ rentowy wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach, przyznającego prawo do takiego jednorazowego odszkodowania.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczeni wnieśli o jej oddalenie, podzielając w pełni stanowisko Sądu I instancji, zawarte w uzasadnieniu jego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd I instancji za własne, Sąd Okręgowy uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowe i wystarczające postępowanie dowodowe, z wyników którego wyciągnął słuszne wnioski, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów.

Zarzucane w apelacji naruszenie prawa materialnego, a to przepisu art. 15 ustawy z dnia 30 października 2012r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.) nie miało miejsca.

Spór w rozpoznawanej sprawie dotyczył ustalenia, czy po stronie organu rentowego doszło do zwłoki w ustaleniu prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu śmierci Z. S. (1) w następstwie wypadku przy pracy z dnia 23 listopada 2008r. i jego wypłaty oraz czy wydanie przez ZUS decyzji przyznającej to odszkodowanie w terminie 14 dni od otrzymania wyroku Sądu Rejonowego, ustalającego takie prawo, a następnie wypłata tego odszkodowania w terminie 30 dni od wydania tej decyzji pozwala, przy uwzględnieniu obowiązujących obecnie w tym zakresie przepisów, na uznanie, że organ rentowy nie pozostawał w zwłóce z wypłatą jednorazowego odszkodowania.

Jak prawidłowo wskazał Sąd Rejonowy kwestię odsetek w postępowaniu przed organem rentowym reguluje ustawa z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 121), zwanej dalej ustawą systemową.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 tej ustawy, jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni akceptuje również pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 15 września 2011r., w sprawie II UK 22/11 (LEX nr 1109360), gdzie wskazano, iż zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno nie wydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. Odsetki należą się za czas opóźnienia, tj. poczynając od dnia wymagalności długu, a kończąc na dniu jego zapłaty. Na ten zamknięty okres składają się poszczególne dni opóźnienia, a należność z tytułu odsetek narasta sukcesywnie, podwyższa się bowiem z każdym dniem o stosowną kwotę pieniężną. W prawie ubezpieczeń społecznych

dniem zapłaty jest dzień określony w § 2 ust. 6 rozporządzenia z dnia 1 lutego 1999r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 12, poz. 104), to jest dzień przekazania należności na pocztę lub do banku. Z kolei przesłanką powstania obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek jest opóźnienie tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia pieniężnego lub wypłaty tego świadczenia.

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd merytoryczny prawidłowo przyjął, że ustaleniem wszystkich niezbędnych okoliczności faktycznych i prawnych do przyznania odwołującym prawa do jednorazowego odszkodowania w związku ze śmiercią Z. S. (1)

w następstwie wypadku przy pracy, było wydanie przez Sąd Apelacyjny w Katowicach

w sprawie VIII AUa 1606/13 wyroku z dnia 10 lutego 2011r., którego rozstrzygnięcie opierało się na założeniu, że zdarzenie z dnia 28 listopada 2008r. spełnia legalną definicję wypadku przy pracy uznając, że przyczyną zewnętrzną śmierci Z. S. (1) był upadek z rusztowania. Od chwili wydania tego wyroku organ rentowy dysponował już kompletnymi ustaleniami, pozwalającymi na przyznanie odwołującym jednorazowego odszkodowania, mógł zatem rozpocząć stosowną procedurę do wydania w tym zakresie decyzji.

Sąd I instancji akceptuje również w tym względzie poczynione przez Sąd Rejonowy rozważania i stanowisko zajęte w powołanym przez ten Sąd wyroku Sądu Apelacyjnego

w K. z dnia 29 maja 2014r. w sprawie III AUa 2071/13 (LEX nr 14837230. Nie zachodzi zatem potrzeba ich ponownego przytaczania.

Zdaniem Sądu Okręgowego, podniesione w apelacji zarzuty organu rentowego są nietrafne. Prawidłowo bowiem Sąd merytoryczny przyjął, iż wbrew temu co podnosi organ rentowy, ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji w zakresie przyznania i wypłaty jednorazowego odszkodowania, nie był wyrok Sądu Rejonowego ustalający dla ubezpieczonych takie prawo. Już wcześniej bowiem ZUS dysponował prawomocnym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach rozstrzygającym w istocie kwestię wypadku przy pracy, jako przyczyny sprawczej śmierci Z. S. (1). Kwestia ta zatem została już wtedy prawomocnie przesądzona. Z tego też względu również organ rentowy miał podstawę do wydania z własnej inicjatywy, w terminie 14, decyzji przyznającej takie odszkodowanie, a następnie z zachowaniem terminu 30 dni mógł to odszkodowanie wypłacić.

Reasumując, należy uznać, że Sąd Rejonowy – opierając się na zebranych materiale dowodowym i po prawidłowej analizie obowiązujących przepisów – zasadnie przyjął, że po stronie ubezpieczonych powstało roszczenie o wypłatę odsetek ustawowych od kwoty wypłaconego im przez ZUS jednorazowego odszkodowania liczonych od dnia 1 listopada 2013r. do chwili zapłaty przez organ rentowy tego odszkodowania.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że zarzuty apelującego nie znajdują potwierdzenia i na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił. O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 13, ust. 1, pkt 1, § 12 ust. 2 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia